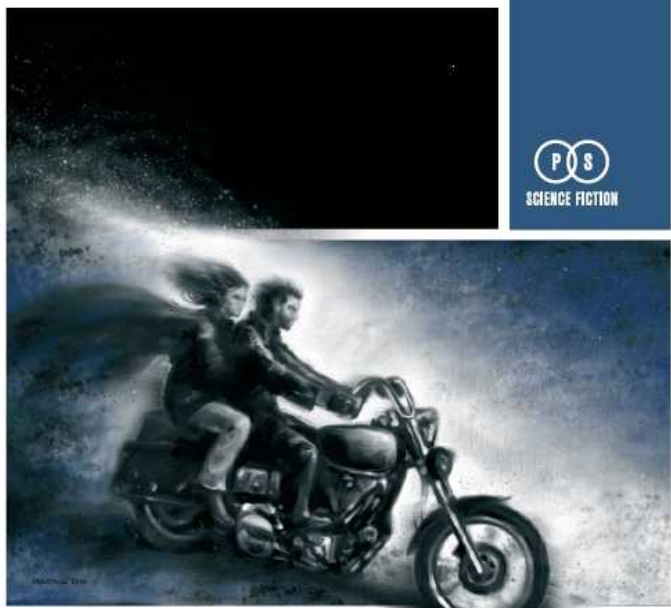

STRÁŽCE NOCI

SCIENCE FICTION

SANČA FÜLLE

Sunula jsem se podél regálu.
Zvuky boje zepředu také ještě neutichly,
nechácala jsem, jak Adrián jen s dýkou dokáže
tak dlouho vzdorovat plně ozbrojenému
protivníkovi.
Najednou mne zamrazilo. Slaboučký
závan mi do obličeje přinesl vůni.

TRIFID

V knižní řadě Paralelní světy vás budeme seznamovat se svéráznými autorskými imaginacemi současných spisovatelů a spisovatelek science fiction a fantasy. V pořadí jednotlivých svazků nehledejte žádný systém, cílem řady je seznámit vás s tím nejlepším z povídkové (ale občas i románové) tvorby většiny moderních českých a později snad i slovenských SF autorů. Naši věrní čtenáři si postupně ve své knihovně vybudují abecedu soudobé fantastiky. Chystáme se vydat od většiny písmen díla hned několika autorů, takže bude záležet jen na vás, které z nich do své abecedy Paralelních světů zařadíte.

Sanča
Fülle

STRÁŽCE
NOCI

TRITON

PARALELNÍ SVĚTY – SVAZEK 4

© Sanča Fülle, 2007
Cover illustration © Martina Pilcerová
© TRITON 2007

ISBN 978-80-7254-689-3

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Motto: To, že se nestřelí,
smrt jenom znamená
pro anděla.

(Karel Kryl)

Prolog. Žebračka Líza

Ať se mi ty vrány jenom zdaj! Ať se mi zdaj!

Lítaj jak černej mrak. Lítaj a vřískaj. Krá krá! Cha cha!

Sou pořád blíž! Nevodlínou, ani když plácám rukama jak šílená! Nemůžu je vodehnat! Hnusný mrchy, mám je ve vlasech! Klovou mě! Cpou se mi do huby, jak řvu!

Krá krá!

Křičím úplně stejně jak ony! Krá krá!

Probudila sem se. Zamotaná do zpocený košile. Kolem mě bylo něco měkkýho a teplýho. Ale stejně mě to dusilo. Za víčkama mi prosvítalo světlo. Bylo ticho. Neslyším nic, jenom jak sama dejchám. Vopatrně koukám zpod řas. Kde to sem? Tolik světla. Je tohle nebe? Pro mě těžko, kurva!

Tetka v modrejch šatech a s načesanejma vlasama mi dala něco na lžičce. Fuj, ale je to hořký!

Pak zas spim.

Vobličej. Zarostlý a štětinatý, jiný hladký. S drobečky nalepenými kolem pusy. Zbytky jídla mezi hnědými zuby. Ruce. Hrozný silný ruce. Tahají mě k sobě. Ne! Těla. Zpocená lepkavá kůže. Mámo, táto! Ne! Ne! Voheň. Ne! Z vohně lítaj vrány. Na konci každýho plamene vrána! Černá. Tma. Cesta lesem, vobličej nade mnou, krá krá! Pryč! Jenom pryč! Tma. Nechci už žádný světlo, už nikdy nechci, aby vyšlo slunce! Měkká tma. Spát a nevzbudit se.

„Tak ses konečně probírala, holčičko. Jak se cítíš?“

„Bezva.“

„Vypij tohle mléko. Pomalu. Nepolykej hltavě. Dobře. Teď zkus vstát. Opři se mi o rameno.“

Kroutila se se mnou celá cimra. Parádní cimra se záclonkama na vyglancovanejch voknech.

„Pomalů. Nespěchej. Vykoupeš se. Karlíno, pojdte mi s ní pomoci.“

„Ukažte, slečno, já ji odvedu. Už se o ni postarám.“

Koupelna. Taková, že bych sebou praštila. Ani jedinej hadr na podlaze. Čím vytíraj, když nacákaj? No ale zas jim alespoň nic neplesniví. V kýblech s namočeným prádlem taky ne, když tady žádnéj nemaj. Nesmrdělo to tam jak v koupelně. Dokonce něco vonělo. Růžový mejdlo. Anebo vodičky v lahvičkách na polici před zrcadlem. Ženská mi začala svlíkat košili. Vyškubla sem se jí a uskočila. Šáhla po mně zas. Strčila sem do ní, ale neměla sem dost síly. Zapotácela sem se. Praštila sem se vo umyvadlo, až to zadunělo.

„Nechte mě!“

„No tak, holka, nevyváděj!“

Zaječela sem. Hnedky vlítla ta nóbl tetka.

„Co to provádíte?“

„Malá se nechce svléknout.“

„Přece se nebudeš koupat oblečená!“

„Děte ale vobě ven!“

„Prosím tě, uklouzneš a upadneš. Musíme na tebe dohlédnout.“

„Nešahaňte na mě, kurva!“

„Jsi jak moucha, ale pusů už máš v pořádku,“ řekla stará nakvašeně. Přikrčila sem se a čekala, kdy přilítne pohlavěk, ale nevrázila mi, jen vejrala.

„No tak, nech toho. Nikdo ti nic neudělá.“

„Ale nečumte na mě!“

„Dobře, nebudeme se vůbec koukat.“

Jedna z nich mi rozevřela pěsti, co sem si nima svírala košili. Už sem ji nechala. Raděj vony. Ještě by je náhodou napadlo zavolat si na pomoc nějakýho chlapa!

Sakra, tolik vody ve vaně! Sem v ní ponořená po krk. Vobyčejná tetka, Karlína, ne slečna, mi myje vlasy. To bych sakra snad zvládla sama, ale nějak mi to nevadí, je to bezvadný. Zatraceně, asi zase usnu. Zmerčily to, vytahují mě. Usadily mě ke kamnům zabalenou do úplně čistýho ručníku. Vsadila bych svůj vydrbanej krk, že si do něj nikdo přede mnou nevoťrel ani ruce. Přinesly mi voblečení. Ne mý starý. Kolem sebe nevidim nic vošuntělýho ani špinavýho. Jen všechno čistý a měkký. Vo to tvrdší bude dopad, kurva.

„Pojď se mnou. Klidně se o mě opři. Jdeme do salónu, můj bratr nás očekává u stolu.“

„Co? Do jakýho salámu?“

Koukla na mě, jako kdyby nevěděla, vo čem mluvím.

Hm, tak bratr. Proč mě doved k sobě? Ten chlap mě klidně moh nechat v lese. I s těma banditama. Co mu bylo po nich? Co mu bylo po mně? K čemu mu v tomhle nóbl baráku bude holka jako já?

No můžu hádat. Třikrát. Tolikrát, kolik bylo těch banditů na kraji lesa u cesty.

„Ale, takový překvápko! Koukejte, kdo k nám přišel. Drž ji, Dane, ať ji nemusíme honit mezi stromy!“

Křičím. Cloumají mnou. Fackujou mě.

„Sklapni už konečně, ty čubko, a neházej sebou!“

„Vášo, počkej, svážu ji.“

„Blbče, jenom ruce! Nohy jí nesvazuj!“

Smích. Řehot.

Křik. Můj.

Krá krá. Cha cha!

Nespala sem. Ve vohništi svítil zbytek žhaverých uhlíků. Vopatrně sem vstala. Nešustit. Kurva, jak mám vtevřít dveře svázanejma rukama, aby to bylo co nejtišejc? Nadzvednout. Vodtlačit.

V břiše mě bodalo. Žaludek se mi zvedal. Teď ale nemám čas na blití! Závan vzduchu. To je ta nejužší škvíra v mym posranym životě! Chtěla sem zavřít. Dveře se mi vysmekly. Třískly vo futro. Doprdele! Kolik se jich vzbudilo? Jasně všichni, co bych asi mohla čekat, když sem taková šikulka? Zdrhej, Lízo, ty náno! Ne přes sníh! Na něm tě zmerčeš v tu ránu, jak vylezou. Z chajdy se vozval rachot a řev. Některý z těch hovad vrazilo do kotlíku. Doufám, že ses alespoň voparil, ksindle.

Po cestičce ne, tudy neuteču. Nejbližší stromy sou tak deset metrů daleko. Rychle mezi ně. Za mnou s děsnou ránou vypadly dveře. Chlápkové se vyřítili ven. Skočila sem za smrk. Jen rychle, kurva, jinak je to můj poslední běh. Tohle mi nemůže vyjít, já kráva pitomá, proč sem to vůbec zkoušela!

Dejchala sem tak rychle a nahlas, že sem neslyšela, jak za mnou utíkaj. Jen větve praskaly. Pak se mi zasekly do šatů pařáty jednoho z nich.

„Tak utýct bys ráda, ty zmije!“

Strhnul mě na zem a mlátil, zkroutila sem se s koleny u brady a lokty u hlavy, ale bylo mi to houby platný. Nazpátek mě dokopali a dosmýkali. Přivázali mě ke sloupku. Ani jeden nešel hned spát. Už sem byla zticha. Ani sem neřvala. Jen sem čekala, až skončeš.

Přes den mě rozvazovali. Musela sem jim vařit. Vobčas vodcházeli někam krást a loupit, ale ne všichni najednou. Jeden se mnou vždycky zůstával. To byly hnusný hodiny. Fakt hnusný, kurva.

Když už byli zvyklí, že poslouchám, zkusila sem pláchnout znovu.

Bylo to za soumraku. Koukala sem, že si moc nevšímaj, jestli se zrovna stmívá. Měli flašku něčeho vostrýho. A byli už málem namol. Vzala sem kotlík, jako že du pro vodu. Práskla sem jím vo kámen u potoka a vlítla do houští mezi smrky. Tady bylo už jak v ranci, rovnou sem se vo něco podrápala. Prodírala sem se mlázím. Jen rychle, ať sem daleko, než si všimnou, že sem utekla. Sakra, kurva, doprdele, vždyť voni se vyřítili za mnou! Nebyli tak namol, jak sem doufala. Slyšela sem je rámusit a nadávat. Sou snad pět metrů vode mě!

Popadla mě ruka, která se ani nevynořila ze tmy. Druhá mi zacpala ústa dřív, než sem stačila vyjeknout.

„Tiše, děvče. Necukej sebou. Pomohu ti.“

Sundal mi z vobličejje dlaň vonící hořkýma lékama. Nesmrđěl jako tamti. Byl to někdo úplně jinej!

„Nehýbej se. Zůstaň tady.“ Přehodil přese mě kabát. Pak byl najednou pryč. Jako by zmiznul, vůbec sem nevěděla, kudy vodešel.

Kolem místo tří hlasů naráz klely jen dva.

„Dane, máš ji?“ vozvalo se vodněkud zprava. Zapraskaly větve. Zvuky z té strany utichly. Hlas posledního se zatřás. Teď se bojíš, svině prašivá.

„Chlapi, kde ste, naš...“

Zmlknul uprostřed slova. Cha cha. Krá krá.

Mám strach. Stejně mi vodbilo. Kdo je děsnější? Lapkové, anebo chlap, kterej je vraždí úplně potichu? Naráz stojí vedle mě. Jako by se nikdy nepohnul. Nemůžu dejchat.

„Chyť se mne. Půjdeme kousek pěšky.“

Jako kdyby se vůbec nic nestalo a von mě zval na procházku. Kloužu po rozmoklym sněhu.

„Neomdlíš? Můžeš jít?“

„Pomalejc, jo?“

„Žádný spěch.“

Silně mě podepíral. Nezavrával, ani když sem zakopla a zapotácela se. Jeho kabát hřál. Ale já se třásla. Před vočima sem už neměla černejš les. Jenom požár, jak plane a jiskry vybuchujou. Vrány. Vobličjeje. Chechtaj se.

„Stůjte!“ vyhrkla jsem.

„Je ti špatně?“

„Já... musím se vrátit. Podívat se... Vim, že ste je zabil. Musím... je vidět mrtvý.“

Neřek ani slovíčko. Votočil se a ved mě nazpátek. Ukázal mi všechny tři. Měli proříznutý hrdla. Prohlídla sem si je, jak ležej v černejšch loužích krve, sraček a chcanek. No nemyslete si, blila sem nad každym. Ale nevodešla sem, než sem se nekoukla i na posledního.

Někam mě vez. Motor hučel. Dlouho. Bylo mi to jedno. Tak unavená, jako tenkrát, sem v životě nebyla.

Pak mě nes. Jeho kroky se rozléhaly, jak šel po kamenný dlažbě.

Kramfleky tetky s drdolem klapaly.

Zůstaly sme stát před velikejma dveřma. Hladkejma, jako kdyby je přivezli rovnou vod tesaře. Nikdo do nich jasně ani jednou nekop. A když, tak zatraceně vopatrně. Aby je nevodřel. Tady se kouká na věci jak na písmo svatý.

„Já jsem Hana Halmichová. Jak se jmenuješ ty, holčičko?“

„Líza.“

„A příjmení?“

„Nemám přímení.“

„Jak se jmenuje tvůj otec?“

„Já... nevím. Máma... vo něm nemluvila. Jo, tak to bude, von jí zdrhnul, parchant.“

„Tak alespoň jméno matky,“ řekla votráveně.

„Betína.“

Kulila voči, jako kde je pokračování.

„Teto, žebračky jak já nemaj přímení, kurva,“ vysvětlila jsem jí.

Ji to kapku vyvedlo z míry, musela trochu dýl hmatat po klíce. Ale už se se mnou víc nepárala a vtevřela dveře.

Hezký zazobanci. Žádní sedláci. Do toho chlápka, co vstává z křesla vycpanýho jak prase, bych kurva neřekla, že podřezává bandity. Sedí tady ještě další tetka. Měří si mě jako klisnu a já koukám jak tele. No kurva, ta kožešina na kraji sukně! Takovou neměla ani rychtářova žena vod nás ze vsi! Teda, chci říct z tý, co jsem v ní dělala žebračku. Milostpanička se šklebí nějak falešně. No, jasně že neskáče po strop radostí, že její starej přived domů další ženskou. Hm, proč sakra? Žije si tady jako kohout na smetišti, co ho napadá štvát se po nocích a sbírat žebračky? To uhodnu napoprvý, kurva. Ty, co tady má, ho už nuděj!

„Bratře, švagrová, přivedla jsem Lízu.“

„Lízo, to je pan Jiří Halmich a jeho manželka, paní Zuzana. Tví pěstouni.“

Jak mě chtěj pěstovat, sakra? Sem snad nějaká fazole nebo mrkev?

„Posaď se, Lízo,“ řek domácí. Fakt mi to bodlo. Stejně sem málem padala na prdel.

Hlas neměl nafoukanej. Ale stejně mi připadal nákej jiněj než ten, kterým mluvil v noci. Kulila sem voči na stůl. Takový sakramentský nádobí sem neviděla ani u Řehákovějch, a to byli nejbohatší hospodáři. Teta Řeháková mi jednou dovolila kouknout do kredence, když sem přišla dovnitř s jejich Růžou. Ale tohle... Některý kousky sou fakt divný. Co sou to za malý vidle vedle talíře? Snad tady nežerou seno?

Vešla bába, co mi myla hlavu. Všichni na ni kašlali. Koukali jen po veliký zakrytý míse, kterou položila na stůl. Ona si nesešla a nikdo jí nic neřek. Asi ji nechtěj do postele, je to už stará tetka. Proč by si ji předcházeli? Zuzana, tedy paní Zuzana, abych byla úplně přesná, žádná teta jako na vsi, sundala z mísy víko. Nabrala si do talíře polívku.

„Prosím,“ řekla a podala mi děsně nablýskanou sběračku.

Co chce, kurva? A proč prosí?

Roztřeseně sem chytla sběračku. Zazvonila vo vokraj mísy. Doprčic, co když to tady roztřískám? Daj mi do zubů a žádný jídlo. Stáhla sem hlavu mezi ramena a koukla jedním vokem, jestli nedostanu jednu pro výstrahu.

„Sestřičko, nalij Líze polévku,“ řek Jiří. „Jsi zesláblá, holčičko.“

Ještě že zasáhnul, pobryndala bych jim ten bílej ubrus a tetky by na mě hned začly řvát.

„Jak ses vyspala, Lízo?“

Tohle je ta zdvořilá konzerva... houby, kon... sakra, nebudu si sama vo sobě namejšlet, že sem panička, zkrátka tohle budou asi ty nóbl kecý.

„Bezvadně. Ani jedna blecha mě neštípla.“

Vytřeštili voči úžasem. Jindy je asi dobře koušou.

Vopatrně sem jedla, abych nemlaskala. Tolik zas vim, že se to v nóbl rodinách nesluší. Moje máma nám taky za to vobčas nadávala, když ji chytla nálada na vychovávání. Musela sem se ale sakramentsky držet. Nám. Už kolik dní sem kromě pár hltů zbojnický šlichty neměla nic v hubě! Jen mlíko a kapky, co mi dávala Hana.

Začli vést řečičky, úplně sem nerozuměla vo čem. Říkali divný slova. Mluvili vo sakra nóbl věcech.

Slunce zašlo. V krbu už jen doutnalo. Domáci kejvla na starší tetku, ta si jí snad všímá, jen když vod ní něco chce.

Bába cvakla vypínačem. Mžourala sem do žárovky. Vobčas trochu zablikala, ale bylo to elektrický světlo. To sem neviděla už několik let. Tedy, ne že by svítilo v cimře, ve který sem byla já. Jenom sem koukala na cizí vokna.

Na stůl přišel vobrovskej kus masa. Mladá, ta Hana, začala dělit chleba. Jiří krájel pečínku. Zuzana dávala na talíře. Točila se mi hlava z vůně. Cpala sem si do pusy, kolik se mi tam vešlo, už sem kašlala na to, jestli po mně vejraj nebo ne. Hlad v mym bříše se pomalu ukonejšil. Pak sem ještě měla huspeninu a hrušky s medem. Nenechám si ujít nic z takový sakramentský hostiny. Jasně že sem neuměla jíst vidlema. Zuzana mě hnedky začla poučovat. Roztřesezně sem ji zkoušela napodobit. Moc mi to teda nešlo. Až řekla, že toho pro dnešek necháme, ať jím lžící. Nalívali víno. To sem se teda bála pít. Určitě jenom čekaj, až mi stoupne do hlavy, aby se mnou měli lehčí práci. Domáci poručil přinýst druhou sklenici. Rozředit trochu vína vodou. Podal mi ho a řek:

„Jsi rozumná dívka, Lízo.“

Co to znamená, kurva? Nebude mě teda nalejvat chlastem?

Po večeri Hana votevřela takovou skříňku, co měli stát blízko vokna. Byly tam bílý a černý klapky jak na harmonice, ale víc. Sedla si na židličku a třískala do těch klappek. Votevřela sem hubu. Muzika byla úplně jinačí než kostelní vytí nebo vesnický písničky.

„Líbí se ti zvuk klavíru?“ zeptal se domáci.

„Sem ještě něco takovýho neslyšela, kurva.“

„Ehm, ehm...“

„Chytá vás nákej kašel, asi ste seděl v zasranym průvanu.“

„Ach, ten klavír... Naučila se to ve městě.“

„Jo ahá. Sakramentská muzika.“

Hana dohrála, Jiří a Zuzana začali tleskat. Tak sem se lekla! Asi to bylo něco důležitýho, to hraní. A já u toho tlačala, kurva. No ale Jiří na mě začal mluvit první! Zas si povídali, voči se mi klížily. Tajně sem chtěla vypadnout, když bába vynášela nádobí. Chytla sem vidle, ty nemůžu rozflákat. Přikrčeně sem se plížila ke dveřím.

„Nech to, Lízo. Nemusíš pracovat. Služebná to uklidí.“
Sakra, šmírujou mě na každym kroku.

Plameny mi tančily před vočima, i když sem je zavřela. Byla sem děsně vospalá. Hana najednou řekla, že mě doprovodí do mýho pokoje.

„Musím ti dát léky,“ řekla.

Panebože, co bude chtít, až dojdem k posteli? Naskočila mi husí kůže. Zadní cimra ještě nevychladnula, ale stejně sem se nepřestala třást. Hana si posvítla na lahvičky na stole svíčkou. Pak mi z jedný nakapala na lžičku. Koukala sem na cedule.

„Co je tam napsaný?“

„Na jedné ráno, na druhé večer. Nesmíme je poplést.“

„Ste nemuseli posílat pro felčara. Nic mi neni, kurva.“

„Lízo, nemluv sprostě.“

Jak sprostě, vždyť mluvím úplně normálně!

„Ty se asi nepamatuješ, ale omdlela jsi a nemohla ses probrat. Pak jsi blouznila. Felčar by ti nepomohl, nebýt rytíře, nevěděli bychom, co si s tebou počít...“

Jakýho rytíře, kurva? Ještě jeden chlap? Čím dál tím lepší!

„Jestli chceš, zítra tě naučím číst nápisy na lahvičkách, i počítat, aby sis mohla brát kapky beze mě. Ne že by mne to obtěžovalo, ale jisté vědomosti jsou užitečné...“

„Počítat, to já zas umim.“

„A šít nebo vyšívát?“

„Ne.“

„Ukážu ti to, bude se ti to líbit. Není to těžké.“

„Radši umeju podlahu, kurva. Co bych se vyšívala?“

„Ale Lízo! Ani nápad! Co by nám řekl rytíř?“

Rychle odešla. Ani nic nechtěla. Svlíkla sem se. Málem sem si nestihla lehnout. Ten lék byl uspávací nebo co. Rytíř... kdo je ten rytíř, že z něj maj takový bobky?

Kapitola I. Bludiště nezapomnění

Ne, nejsem žebračka, ale chtěla bych být.

Jenom sem si to vymyslela. Podle knihy, kterou sem zna-
la z doby, kdy mě máma ještě pouštěla do školy. Kramářo-
va žena ji měla zařízenou za skladem. Chodily tam děti ze
vsi. Všech devět malejch. Seděli sme na lavici vedle police
se srolovanéjma látkama, na který sme nesměli šahat, aby-
chom je neumatli. Hlasitě sme četli tu knihu. Byla vo li-
dech z Paříže. Prej je to velký město v cizí zemi. Teda, asi
bylo. Před válkama. Teď nevím. Ani teta Malvína nevědě-
la. I když nám toho spoustu vysvětlila. No, měla s náma
děsnou práci. Byli sme tupí jak polena. Mám ale dojem, že
nám vobčas taky pořádně blbla hlavy. Kurva, co měla dě-
lat, když se jí spratkové ptali, co je to gotická katedrála?

Jo. Viděla sem vrány. Spousty.

Byl se mnou ale taky bráška Elvis. To méno mu máma
dala podle nějakýho zpěváka, co prej nikdy nezemřel. Dob-
rá blbost. Kdyby ho zbombardovali, jasně by zařval jako
kdokoli jinej. Třeba na dědovo město padla bomba. Všich-
ni byli na fleku mrtví. Babička to přežila, protože byla v ně-
jakym bunkru pod zemí. Stejně pak taktak utekla, i s má-
mou, když byla ještě úplně malinká, v peřince. Pak přišly
k tátovi a mohly u něj zůstat.

Elvimu se za to méno ale parchanti ze vsi pošklebovali.
A nejen voni, sama máma taky. Sem nekapírovala, kurva,
proč ho teda tak dala pokřtít. Vyškrábala bych jí voči. Ne-
jen kvůli pošklebkům. Hlavně proto, že nás přinutila, aby-
sme s nima dělali všechny ty věci. Mně bylo devět a Elvi-
mu sedum. Když to tenkrát začlo. Byla bych ji zabila.
Kurva, dyť sem ji zabila. I otce, toho uřvanýho saďoura, co
byl denně klidnej asi tři minuty, potom, co ho vytáhnul

z některého z nás. Nalila sem jim do flašky kapky na spaní. Vyžebrała sem je vod tety Malvíny. Vodtud ta žebračka Líza, haha. No, moc mi jich nedala, ale na dobrou noc stačily. Když zachrápali, vytáhli sme z kůlny káru. Naložili deky a všechno jídlo ze špajzu. Na sebe teplý voblečení. Řekla sem Elvimu, aby čekal venku. Vrátila sem se do baráku, ani nezavřela dveře, kdybych musela rychle zdrhat.

Leželi na gauči, co měl péra popraskaný, jak ho měli voblíbenej. Co sme na něm Elvi i já každej den... Kurva, byli vodporní. Smradlavý chrochtající prasata. Přemejšlela sem, jak zařídit, aby se nevzbudili dřív. Než bude všecko v plamenech. Měla bych je něčim praštit po kebulích. Ale nemohla sem to udělat. Vůbec ne proto, že to byli moji rodiče. Vůbec sem je neměla ráda. A vůbec, nenáviděla sem je. Hnusili se mi. Prostě sem se jich nemohla dotknout. Ani žehličkou, která se válela vedle špinavejch hrnců, ať je hezky po ruce. To sem tedy neviděla, aby ji máma někdy potřebovala. Zato vošoupanej řemen přehozenej přes židli fakt nemusela schovávat. Tak sem jen všude nacákala benzín. Zůstal v kanystru z doby, než prochlastali náš elektrickéj generátor. Už se jich nikdy nemusim dotknout. Přísahám, nemohla sem na ně ani plivnout. Škrtla sem svazkem sirek. Hodila sem je na zem. A rychle ven!

Bratr stál vedle sloupků, co byla kdysi branka a plot. Než se z latěk stalo dříví na otop. Kolébal se a škrábal se přes tlustý svetry a bundu. Byl dost vyplašenej, ale zas ne tak, aby kňučel a drbal se i na vobličejí. No, přes voblečení si kůži hned tak nerozedře, to je fuk. A za jednu ruku ho stejně chytanu. Utíkali sme celou noc. Bráška ve strachu, že nás rodiče chytěj, zmlátěj a zavřou zas doma. Já v jinačí hrůze, kurva. Vejrála sem do tmy a místo černě viděla peklo. Ale peklo bylo taky, že byla zima a my nevěděli, kde sme. Že já nevěděla, kam vlastně Elviho táhnu a jesli se

nám povede utýct dost daleko, než někdo zjistí, že sme ne-
uhořeli v baráku. Střídavě sme běželi a šli. Když sme už ne-
mohli dál, zachumlali sme se do dek, trochu spali, ale byla
děsná kosa. Začlo svítat. Klopýtali sme dál. Bylo to děsný.
Pak sme natrefili na betonovej bunkr vod válek. Chtěli sme
se v něm schovat. Spát a počkat, až co nás napadne udělat
a kam jít. Vlítili sme rovnou do náručí banditům, co tam
měli skrýši. Teda, já jim vběhla do náruče. Elviho dva v mži-
ku vodvlekli někam prodat. Na to, co chtěli, sem jim úplně
stačila sama. Byla sem u nich asi tejdén. Vostatní je už skoro
pravda. Zachránil mě muž s tichym hlasem. Vodvez mě do
nóbl domu. Tam mi dali čistý voblečení a plno jídla. Kurva,
vždyť taky dostali pěkný prachy. Aby se vo mě postarali. To
se mi jistě nezdálo v tom bláznění nebo co to Hana říkala. Si
teď docela jasně vzpomínám. Taky sem se koupala. Ale že
mě tetka naučí číst, to sem si vymyslela, protože žebračky
to nemaj umět. Všichni tam do mě hučeli, abych nebyla
sprostá. Teda, nevím, co porad měli. Mluvim přeci, jen
když smím. A táta, když sem řekla kurva nebo doprdele ane-
bo tak, se dokonce smál. Proč si Jirka se Zuzou a Hanou ne-
mysleli, že je to sranda, to nevím. Máma na mě za to taky ni-
kdy neřvala. I když ta se nasrala kvůli každý blbině a pak
nás voba zmlátila řemenem. Elviho i mě.

Tady mě ale nemlátili. Ani jedna facka mi nepřilítla. Div-
ný, když je tak sejřilo, jak mluvim. Nechávali mě zatím
v klidu. Každěj večír sem seděla na posteli. Sama, naštěstí.
Přála sem si bejt žebračkou, kterou jen znásilnili tři bandi-
ti. Ale byla sem uprchlicí. Co upálila rodiče a byla těhotná
se svym otcem.

Za pár dní Zuzana zjistila, jak na tom sem.

Čučely sme v kuchyni a vykrajovaly koláčky. Hana s bá-
bou Karlínou byly ve špajzu.

„Lízo, ty čekáš dítě, vid?“

Zůstala sem na ni vejrat. Jen sem kejvla.

„Jak dlouho?“

„Asi tak dva měsíce.“

Zuzana se na mě usmála. Falešně. Jak taky, sakra!

„Je ti jen patnáct, přemýšlela jsi o budoucnosti? Co otec dítěte, nehledá tě?“

„Ne.“

Kurva, ještě to by scházelo!

„Lízo, my tě tady máme všichni rádi.“

Jasně, hlavně se vám hoděj prachy, co ste shrábnuli.

„Nikoho nemáš, ale na nás se můžeš spolehnout jako na svoji rodinu.“

Jo tak! No tos vystihla, jak na rodinu!

„O dítě samozřejmě nemusíš mít starost. Budete tady v blahobytu,“ rychle na mě mrkla. „A zatím není třeba novinu nikomu oznamovat.“

Koukla sem ze strany na Zuzanu. Byla bílá jak to těsto. Na tvářích jí naskákaly fleky. Docvaklo mi, co chtěla. Abych jí porodila děcko. Soslalo mě jí samo nebe, kurva. Malou holku. Vodkázanou jí na milost. Pomalu z ní bude stará bába. Svý děti neměla. A byla příliš malá paní, aby si nějaký mohla koupit. Byly hezky drahý. Já měla kromě Elviho ještě bratra a sestru. Rodiče je prodali hned po narození. Pak mohli pít, žrát a... no pořád se válet. Myslim, že mě a Elvise si nechali, abychom my dva měli děti, co by mohli prodávat, až oni budou staří. Aby se měli stejně dobře až do smrti. No, dyť se měli!

Hana přišla s hrncem sádla a košíkem vajec. Karlína nesla mísu s kusem masa namočenýho do vína a cibule. Dnešní večere bude sakramentská. Vždyť se už vařej tři jídla. To maj každou neděli? Ani nevypadaj, že se tak cpou. Vždyť ty tetky ani nemaj nakynutý prdele. S tou svojí ved-

le nich vypadám jako prase. No, alespoň nebudu chcípat hladu. Zatím. Dokavad' neporodím. A možná mě budou pěstovat i pak?

Kurva, bylo mi tohle zapotřebí? Klidně sem mohla zůstat trčet u rodičů. Aspoň Elviho sem nemusela ztratit. Tihle mi přece budou dělat nakonec úplně stejný věci. Kurva, musím něco podniknout. Zdejchnout se. Rači chcípnu, než bych to měla vzdát. To, co sem začla. Kvůli sobě, kurva, když už sem si to jednou lajsla!

Před večerí sem se koupala. Ne že by se mi to nelíbilo. Doposavad' sem nepoznala nic vohromnějšiho než ležet v teplý vodě. Jen kdyby mi do toho nekecala tetka, co všechno si mám umejt. Ti se tady můžou posrat vod čistotnosti. Ale zas když mi pomáhala šampónovat vlasy, to bylo docela prima. Mohla sem si držet na vočích žínku, aby mi do nich neteklo. Se jí musím příště zeptat, jesli tetka Zuzana meje hlavu zas jí. A vony dvě Jiřímu. Ale kdoví, jesli to nepochopí jako nahráž... ne, no prostě blbý kecy. Vlastně sem je neslyšela, že by se hádali nebo po sobě řvali, taková tichá domácnost. Člověk má dojem, že sou na sebe nasejření, a to voni jen tak nóbl mluvěj. Málem šeptem. V naší rodině by nikdo ani neslyšel, že votevřeli zobák. V naší bejvalý rodině, kurva. V naší bejvalý zkurvený rodině, kterou sem zrušila a přišla mezi tydle paka, co sou vlastně úplně stejný, chtěj, abych rodila.

Hana mi přinesla nový šaty. Takový růžový, asi byly po někom, měla sem je dost dlouhý. Po nich dvouch ne, sou hubenější než já. Do mě matka cpala pořád chleba se sádlem, abych byla tlustá, to se jí líbilo a otci jakbysmet, kurva. Plácal mě po zadnici, jen se ke mně přiblížil.

Tetka Hana mi nezapomněla připomenout, abych ty hadry u večere nepobryndala. No jo, není každej tak nóbl

vychovanéj jak ty, paničko! Na dvoře se vozval rachot motoru. Vylítla sem, až Haně vypad hřeben, jak mě česala. Ten zvuk bych poznala mezi tisíci. Poslouchala sem ho v noci cestou ze smrkovýho lesa. Proto ty vohromný přípravy. Vaření, pečení, hory žrádla, činčání, diskúze vo mým těhotenství... a že bude lepší vo něm držet hubu.

Chtěla sem vylítnout z domu. Jen mi kurva nebylo samý jasný, proč vlastně. Naproti člověku, kterej mi zachránil život? Nebo před ním utýct? Taky před těmahle? Ale vždyť byli ke mně vlastně děsně hodný. Nevím proč. Možná... co když se bojeje toho rytíře? Kolena se mi podlamovaly. Tetka mě táhla chodbou, abych přivítala návštěvu. Pořád mi něco vykládala. Jasně. Jak se nóbl chovat.

Byl uvnitř, jen sme dorazily do pokoje. Čučela sem na podlahu. Všichni se zdravili. Pak ztichli. Vůbec sem neslyšela jeho kroky, jak šel ke mně po koberci. Jen sem najednou uviděla vysoký černý boty. Děsně zablácený. Kdyby někdo jinej kromě něj chtěl takhle vstoupit do baráku, Zuzana by mu zdvořile a povýšeně vynadala a přinutila zout se.

„Dobrý večer, Lízo. Jsem rád, že tě vidím zdravou.“

Byl to hlas, kterej na mě promluvil v smrkovým houští. Celá roztřesená sem pomalu zvedala pohled. Černý kožený kalhoty přepásaný něčím voranžovým. Trčela mu zpod toho pistole a divná rukojeť dlouhýho nože. Košile a vesta taky černý, z měkký látky, sakra, ani chloupek na tom nemá přilepenej, ten se snad hodinu kartáčoval, než přišel! Bundu a velkej meč, na kterej sem si moc dobře pamatovala, asi nechal v předsíni. Měl jen šálu na krku, nezávanou, volemovanou taky voranžově. Podával mi ruku. Chytla sem mu ji děsně studenejma zpocenejma prstama. Pak sem mu vopatrně zašilhala do vobličejje. Na hranatý bradě černý strniště. Usmíval se. Tu tenkou jizvu vedle rtu

mu ani není moc vidět. Šedý voči, smutný skoro jako měl můj bráška. Vlasy, teda dost mastný, mu padaly do čela.

„Dobrý večer, pane.“

„Jmenuji se Adrián.“

„Sire Adriáne, těší mě, že vás zas poz... potkávám.“

Kurva, spletla sem to! Hlavně že Hana mi to vopakovala třikrát!

„Nemusíš být tak obřadná. Nechceš mi tykat, jako já tobě?“

Usmála sem se na něj. Tenhle Adrián je docela v pohodě.

Kuchařka převlíknutá do nóbl hadrů s bílou zástěrou přišla k Adriánovi. Nabídla mu na tácu sklenici vína. Vzal si a poděkoval jí asi tisíckrát hezčeje než kdokoliv z baru. No, já alespoň votevřu hubu, kurva, když mi něco podává, ale Hana a Jiří jen zabručej a Zuzana ani to ne. Kdo doprdele je tedy sprostěj? Tak když teď přišla řada se sklenicí na mě, sakra sem se snažila.

Proč tady postáváme, když Adrián vypadá, že padá únavou a hladý? V bohatejch lidech a jejich manýrech se nevyznám. Ale stejně se k hostu chovaj líp než mí rodiče. Pamatuju, jak prodávali druhýho bratra, nedali tý paní a pánovi ani vodu. Fotr hned začal přehrabovat prachy a vřískal, že ho chtěj vokrásť, protože je, debil, neuměl pořádně spočít. Paní si k sobě děťátko přivinula tak, že sem se rozplakala a chtěla říct, teto, kupte si taky nás, Elvi a já budeme děsně hodný. Ale máma je hned vyhnala, sakra, normálně votevřela dveře a řekla: Padejte. Teď vím, že by nás určitě koupit nemohli. Málokdo má vůbec prachy i na jedno dítě, jesli nemá svý zadarmo. Ale tenkrát sem nespala, bylo mi blbě, že sem propásnula šanci.

Kvůli vzpomínkám sem neslyšela, vo čem mluvěj. Vzpaatovala sem se, když sme sedali ke stolu. Karlína začla

nosit jedno jídlo za druhým. Panstvo se mohlo přetrhnout vod zdvořilejch řečí. Předváděli, jak sou moudrý a hodný, když se ujmuli ubohý sirotky. Jiří pořád dolíval Adriánovi skleničku. Ale von si po chvílce řek kuchařce vo vodu. Tak, Jirko, teď bys měl říct, jste rozvázný muž, sire Adriáne. Kušuješ. Nepřemejšlíš náhodou, kolik by se ti z něj podařilo vyždímat, kdybys ho vopil? Cejtla sem, jak mi hořej tváře, ale ne vod chlastu. Po první skleničce vína sem dostala jablečnou šťávu. Pily sme ji všechny ženský, aby to tak neklovalo voči. Kurva, vy tupci, kdybyste věděli, kolik lihu do mě nalili rodiče, báli byste se, že vám porodím debílka. V pokoji bylo k zalknutí. Jiří ze samý horlivosti šíleně zatopil. Aby bylo jasný, že se tady nešetří. Večeře skončila. Vod zmatku v mý hlavě sem ani pořádně nevěděla, co jím, a kdybych nepomáhala vařit, vsadila bych se, že sme měli piliny. Adrián ale všecko chválil a ženský se nadýmaly pýchou, jako kdyby většinu práce nevodvedla Karlína. Zvláště mu chutnaly koláčky, nad kterejma sem si vyslechla Zuzanin názor na moje dítě. Vem si ještě, Adriáne. A myslí si, žeš mě přived k hodnejm lidem. Co mě hezky vychovaj jako slečinku.

Přestěhovali se do vycpanejch červenejch křesel u stolu na tenoučkejch nožkách a pili kafe. Tiše sem se proplížila k voknu, votevřela ho na skulinu a dejchala čerstvej vzduch. Adrián se na mě podíval.

„Je tady horko. Zvláště pro někoho, kdo je zvyklý chodit venku, ať mrzne nebo prší.“

Klíďo vstal a zamířil si to ke mně.

„Ale, sire Adriáne, jen sedte, Líza otevře víc,“ vypískla za ním Zuzana, nějak méně tiše než vobvykle.

Von se votočil, máchnul rukou a řek:

„To je v pořádku, paní Halmichová.“

Neviděla sem mu do vobličejce. Jesli se ale jeho výraz po-

dobal hlasu, byl sakramentsky panovačnej. Má tě přečtenou, Zuzo. Bylo ticho, jak všichni špicovali uši, aby slyšeli, co budem říkat. Adrián se nežinýroval.

„Chtěl bych s tebou mluvit, Lízo. Můžeme jít do tvého pokoje?“

Zuzana vylítla jako vosu.

„Chcete být s Lízou sám, sire Adriáne?“

Slovo „sám“ zavřískla.

„Zajisté, paní Halmichová,“ řek, a ať se propadnu, jesli se zlomyslně neusmál. „Byl jsem s Lízou sám celou noc, než jsme přišli k vám. Máte snad obavy o její bezpečí?“

„Ne, ne, sire Adriáne, tak jsem to nemyslela...“ zabřebtala rychle a už sklapla.

Vlekla sem se ke dveřím. Adrián mi je vtevřel. Zuzana na mě koukla tak úpěnlivě, až sem se v duchu musela zachechtát. Normálně mi jí přišlo líto. Kurva, vona vo toho spratka asi fakt stojí. Až tak, že klidně nechá chlápka, aby si z jejího baráku udělal šmajchkabinet. Když Adrián zavřel, vteřinu bylo ticho a pak se vozvaly naráz tři hlasy. Krátce se zasmál, tak nějak suše. Se dobře baví. Ved mě černou chodbou. Měla sem dojem, že v ní mrzne. Ale věděla sem, že není vo nic ledovější než vobvykle. To já byla tak ztuhlá. Protože sem nechtěla. Aby mě ved. Aby si mě ved do pokoje. Nejenomže sem nechtěla. Taky sem si vo něm nemyslela, že to udělá. Nikdy mě nenapadlo, že tenhle chlap by mi moh dělat to, co mi dělali ti, který von sám vlastnoručně podříznul. Ne tenhle Adrián. Ne von!

Pouštěl mě zas napřed do dveří. Asi abych nezdrhla, až by se votočil zády. Ale v cimře si klidně stoup stranou a rozsvěcel lampu. Šáhnul po krabičce sirek bez jedinýho zašátrání, jako kdyby věděl, kde leží.

Vopřel se vo hranu stolu.

„Lízo.“

Jak je kurva tohle možný? Vždyť má hlas jak v obýváku u večere. A dechá stejně klidně. Vopatrně sem na něj zašilhala. Natáhnul ruku, abych šla blíž. Dopotácela sem se k němu. Dotknul se mého vobličej, abych ho zvedla. Děsně upřeně na mě koukal. Pak kývnul, jakože jo, nemejlil sem se.

„Kdybys byla slabé děvčátko, nejdřív bych se tě vypytał, jak sis tady zvykla, jak se k tobě chovají, jestli nemáš problémy... Pak bych nadhodil téma tvójí dospělosti, až bych došel k podstatě. Ale se ženou, která chtěla pro svůj klid vidět mrtvolu banditů, kteří ji unesli a zneužívali, mohu mluvit otevřeně.“

Čuměla sem na něj jak na vidění. Co chce? Měl ale takovej hlas a výraz ve vobličej, že sem se ho už zas nebála.

Zastrčil ruce za voranžovej pás.

„Jsi těhotná.“

Nebyla to votázka. Tak sem byla zticha.

„Když jsem tě přivedl, nechal jsem paní Zuzaně lék, který ti měla dávat. Myslel jsem, že by nebylo správné, kdybys ve svém věku byla nucena porodit dítě násilníka. Neřekl jsem Zuzaně nic, protože ona je bezdětná a mohlo by jí leccos napadnout... Dostala jsi ten lék?“

„Ano, kapky každý ráno a večír.“

„Navzdory tomu... Lízo, jak dlouho jsi byla u těch lapků? Opravdu jen týden?“

Nasucho sem polkla.

„Ano, ale...“

Polykala sem a polykala, abych zabránila slzám. Marně. Hrozně sem se rozeřvala. Adrián mě držel, dokavad sem se jakž takž neuklidnila. Votřel mi vobličej a nos svou šálou. Kašlal na to, že ji bude mít soplavou. Když sem se do ní vysmrkala, ucítila sem hořkou vůni, kterou sem si přesně pamatovala. Pak mě posadil na židli. Držel mě za ruku. Sednul si na podlahu vedle mě.

„Řekni mi všechno, holčičko. A klidně u toho plač, kolik chceš. Jsem tady.“

Řekla sem mu všechno.

Veze mě dlouhým šedivým dnem. Slunce sem zahlídla jenom jednou, když studeně prosvítlo skrz tlustou mlhu. Poslouchala sem hluboké bubláni motorky. Šly na mě dřímoty, ale nebála sem se. Nenechá mě spadnout, když se už se mnou tolik párá. Dojeli sme do hor. Nezastavoval. Za jízdy mi dal hrst sušených švestek. Byly dobré.

Jeli sme takovou divnou cestou, co tam vlastně nebyla. Chodníček široký jen pár čísel, co spojoval louky. Kameny vedle potoku. Pomalejc než doposud sme vodbočili do lesa. Ten les! Velikánský smrky a kupy spadaného jehličí. Nakonec sem už odhadovala cestu, kudy pojedem, a párkrát sem se děsně sekla. No, většinou. Pod skálama řvala řeka. Dojeli sme k baráku, jakej sem ještě nikdy neviděla. Vejrala sem a nevěděla, jesli náhodou nespim. Kurva, to bylo něco! Hladký zdi šly do kruhu. Pod krajem střechy byla řada voken, úzkejch, ale nahusto. Zasklonejch zamřížovaným sklem. Brána z tak tlustýho železa, že když sem na ni bouchla, ani to nezadunělo. A v ní ještě malý vrata, aby nemuseli votvírat pořád ty vobrovský. Adrián vytáhnul z rukojeti nože divnej klíč. Takovej dlouhej. Byly tam ještě další dveře, ze dřeva. Měly hned dva zámky, jeden na kraji, druhej veprostřed. Ten střední se vodmykal asi sedminásobným otočením klíče. To maj tedy promakaný, kurva. Nakonec sme vylezli na dvůr. Taky byl kulatej. Zezdola nahoru veliký voka a před nima nějaký načinčaný zábradlí. Dvorem akorát špacírovala řada mužskejch, voháknutejch v černym jako Adrián. Jeden z ničeho nic stál rovnou vedle nás, ti snad nacvičujou, jak vyjknout na člověka.

„Koho to vedeš, Adriáne?“

„Děvče potřebuje interrupci.“

Chlápek čuměl jak blázen. Já taky. Co mi to budou dávat?

„Opravdu?“

Adrián na něj jenom kouknul, jako jesli mu nehrabe.

„Chceš hned za opatem?“

„Nejdřív ji uložím spát, je vyčerpaná.“

Vešli sme dovnitř, tentokrát už vobyčejnejma dveřma. Tma jak v pytli. Kdyby mě nedržel za ruku, rozbila bych si držku na prvním schodu. Von nezakopnul ani jednou. Jasně, je tady doma. Pokoj zařízenej širokou postelí, nějakou almarou na nožičkách a židlí s polštářema. Tedy žádný čačky mačky a stejně hogo fogo! Chlupy na koberci měkčí než u Halmichových, ve zdi dvoje dveře. Adrián jedny votvřel. Vlastně je jen vodsunul stranou, něco takovýho jsem viděla na Zuzanině vitríně. Byla tam veliká skříň. Vy-táhnul polštář, pokrývku a začal mi stlát.

„Za těmi druhými je koupelna,“ řekl.

„Jak sem, kurva, do třetího patra taháte vodu?“

Předved mi vodovod. Zatraceně, to sou vynálezy! I v tom nóbl Halmichových domě chodila Karlína s kýblama! Ještě rozprostřel na postel bílou košili. Divný, že ne černou.

„Použij ji jako noční,“ usmál se a zamířil ke dveřím.

„Adriáne.“

Votočil se.

„Adriáne, děkuju ti.“

V smutnejch světlešedejch vočích se mu vobjevil úsměv.

„To nic, Lízo. Udělal jsem to rád.“

Adriána sem zas uviděla po třech dnech.

Válela sem se v posteli a četla knihu, kterou mi dali.

Moc sem ji nechápala. Nějaký pohádky, jako co se dělo před válkami. Snad sou na dobrou noc, ale stejně by měly být vo něčem pořádným a ne vo těch... prezidentech a generálech, co courali po návštěvách a kuli pikle, který byly stejně k ničemu. To teta Malvína když povídala...

V tý nudě a tichu sem každou chvíli usnula, nevadilo to. Poručili mi pořád vodpočívat. Když sem jednou procitnula z dřímoty, seděl na židli a vopíral se vo polštáře. Byl voholenej. Vlasy měl umytý. Voněl mejdlem a hořkým lékem. Podal mi plochej balíček a řek, že je to dárek.

„Chceš si ho otevřít a podívat se?“

Proč, kurva? Dárky se přeci rozbalujou vo samotě. Aby nikdo neviděl ksichty, který strouháme nad přiblblějma náhrdelníkama z duběnek, nožema vyříznuťjama z reza-vejch plechovek a hadrovejma paňákama vycpanejma pili-nama. Začla sem vodmotávat růžovou mašli. Možná je to kniha. Snad mu taky záleží na tom, abych se dověděla nějaký plky z minulosti. Adrián mi zatím vysvětloval:

„Kdysi si lidé dávali dary, které všechny těšily. Bylo potřeba opatrně zjistit, co by si ten druhý přál, nebo vymyslet něco opravdu hezkého. Zkusil jsem to dnes taky a chtěl bych vědět, jestli jsem uspěl.“

Pod papírem byla plochá krabička. Vodklopila sem víc-ko.

Zrcadlo jasně vodráželo, jak čučim. Nic moc, ten můj tlustej ksicht, ale tohle sakra nebyl kousek vyleštěnýho plechu! Rovný nepodrápaný sklo v zakulacenym rámečku z nějakýho bílýho železa. Něco takovýho sem ještě nikdy v životě neviděla. Bylo to... no, bylo to krásný, kurva. Koukala sem do zrcadla a na Adriána a zas do zrcadla a na Adriána a viděla, jak se voba začínáme usmívat.

Děkovala sem mu děsně vopatrně, abych moc nekurvovala. Řekli mi, že se to tady nehodí, protože tohle je kláš-

ter. Konečně mi někdo vysvětlil, co sou to ty sprostý slova. Pak sem začla s něčim, vo čem sem dost přemejšlela. Teď sem si už nepřála bejt žebračkou. Chtěla sem bejt normální holka, co se může naučit všechny ty věci, co dělaj lidi, co maj normální rodinu. Jako Věra Michálková od nás ze vsi, kerá chodila domů jenom vo prázdninách a zbytek roku byla ve škole ve městě. Buď ve flandácké, jak říkala s vopovržením moje máma. Nebo v církevní, jak sem slyšela vod sousedů.

„Adriáne, ty seš mnich, vid?“

„Ano. Všichni tady jsme mniši.“

„Myslela sem, že mniši sou lidi, co vohromně uměj mluvit vo náboženství. Jako farář v kostele. Vy ste jiný. Jezdíte na motorkách, jaký nemá nikdo. Nosíte pistole, meče a můžete zabít ksindly, který potkáte. Lidi se vás bojeje a dělaj, co poroučíte.“

„Udržování pořádku a ochrana bezbranných je naše práce. Jsme rytíři Řádu.“

„Jak víte, koho máte chránit?“

„Někdy sami narazíme na bezpráví, jindy nás přivolají a nebo nás i vyšlou.“

„Kdo vás vyšle?“

„Opat.“

„Vodkud, kurva, může vědet, kde vás potřebujou?“

No doprdele, to se mi povedlo! Adrián nehnul ani brvou.

„Má své zpravodaje.“

„Ti jsou taky mniši?“

„Ano. Venku se však výjimečně vyskytují informátoři nepatřící k Řádu.“

„Adriáne?“

„Hm?“

„Když si mnich, znamená to... že s nikým nespíš?“

„Víš, není to tak jednoznačné. Nesmíme mít žádné závazky, tak teoreticky nemáme s nikým spát. Ale v určitých případech...“

Zakoukal se voknem ven. Ale nebylo tam vůbec nic, ani vrabec nelítal kolem. Vypadal dost rozpačitě. Jo aha, nechce se mu vo tom mluvit.

„Sem zvědavá, protože se taky chci stát mnicem.“

„Mniškou,“ opravil mě. „Ženy jsou mnišky.“ Podíval se mi do vočí. „Proč to chceš, Lízo? Abys měla důvod s nikým nespát? Už tě nikdo nebude nutit. Nebo se chceš mstít? To my nesmíme. Být mnicem nebo mniškou je velice těžké a dost se to liší od toho, co vidíš. Není to romantické, ani příjemné. A že bychom měli míň starostí, taky nemohu říct. Máme závazky nejenom vůči Řádu, ale i vůči sobě. Je to těžká práce. A nikdy už nemůžeme rozhodnutí změnit, mnichy jsme se stali navždy.“

„Adriáne,“ přerušila sem ho.

Chvíli bylo ticho.

„Je mi patnáct. Něčemu ale rozumím líp než dospělí. Já už to, co bylo, smazala. Jednou provždy. Vždyť víš. Teď chci změnit svůj život. Něco dělat. Můžu hledat děti, jako sem byla já a můj bráška. Takový, co je jiní nutěj, aby byli nešťastný. Víš, kolik jich musí chodit po světě? Jasně, ku..., no, že chci bejt taky v bezpečí.“ Máchla sem rukou kolem sebe. „Prvně v životě sem v klidu. Kdyby venku před zdí stálo sto mejch matek a otců a armáda lupičů, nic by nezmohli. Ale nechci se jenom skrejt. Vim, že tady nemůžu bejt dlouho. Vodejdu, až... no, nevim, snad až se vyučím mniškou. Až budu moct dělat, co sem si umínila. Bejt jinej člověk. Ne kus masa. Myslíš, že můžu... že je to možný?“

Poslouchal mě a pak kejvnuhl hlavou.

„Domluvím ti setkání s opatem. Zařídí, abys odešla do

ženského kláštera. Dovíš se, co znamená být mniškou. A když se jí stále budeš chtít stát, začneš studovat. Budeš mít ještě čas na rozmyšlenou, ale ne příliš dlouho. Jen rok, dva. Pak už bude tvoje rozhodnutí nezvratné. Nastoupí něco jako... chemický faktor.“

Co to kurva je, ten chemický fakt? Ale kašlu na to! Můžu bejt mniškou!

„Já se tak bála, že lidi jako já... že když sem byla taková a měla bych vlastně jít bruchet do basy... že řekneš ne a budu v hajzlu!“

Usmál se na mě.

„Jsi svobodný člověk. Můžeš se sama rozhodnout, k čemu chceš.“

To bylo něco, co sem ještě nikdy nezkusila. A to jediný, vo co sem teď stála.

„Lízo.“

„Ano, Adriáne.“

„Za hodinu odcházím. Posílají mě něco vyřídit daleko odsud. Až se vrátím, nebudeš tady. Možná se už nikdy nevidíme.“

„Musíme se rozloučit? Navždycky?“

Příkejvnul.

Tak to mi bylo fakt líto. Tak jako ještě nic v mém životě.

Kapitola II. Sestry Světloňořovy

Loudala jsem se ulicí a koukala po chlapcích. Dva zrovna spravovali cestu. Vylamovali rozpraskaný asfalt zpod lip, házeli ho do kotle na kovovém vozíku s doutnajícím uhlím, a když se rozpustil, lili ho do děr uprostřed silnice. Staré stromy stínily poněkud unaveným listovým celou promenádu před srpnovým sluncem. Jejich kořeny už nadzvedly chodník tak, že místy vyčuhoval i rozdrolený betonový podklad, materiálu ke správkám poskytovaly dost. Ostrá vůně a dým zaplavovaly okolí, nebyl cítit ani pach spáleného tuku od stánku s pečenou klobásou. Na číšníka v zahrádce restaurace musely výpary působit přímo narkoticky. Malátně zamával utěrkou nad drobečky na flekatém ubrusu a otráveně podával jídelníček hostům. Ti taky nevypadali nadšeně. Flegmatictí úředníčkové v ošumělých oblecích, ramena nahrbená z vysedávání v kancelářích, ne, nehodí se. Pár frajírku se slečnami můžu pohledem úplně přeskočit. Kadeřnictví jakbysmet, chlapi se chodí stříhat v úterý a pátek, dnes je středa. Chcípnul pes. Tedy, chci říct, neděje se tady vůbec nic.

Živě vypadalo jen zboží hustě rozvěšené na otevřených dveřích krámů a pultech vysunutých na chodník. Svoji divokou všehochutí jako kdyby chtělo napravit můj názor na temperament města. Za deset let, co jsem tady bydlela, se odvázal a zdivočel. Usedlé oděvy vytlačily šátky a košile duhových barev, šaty nejsílenějších vzorů, pantoflíčky s labutěnkami a chlupaté svetry. Ty by tak huňaté vůbec nebyly, kdyby je po upletení nenačechrali drátěnými kartáči. Vydrželo to do prvního praní, pak se paráda změnila ve zcupatělé věchýtky. Panenky s kudrnami z koudele, míče, co neskáčou ani pod nejzuřivějšími rány, nerozluštitelné

hlavolamy, pomalované figurky, autička z papundeklu a samozřejmě všechny druhy fantastických zbraní se vršily v pestrých hromadách. Domácí náčiní, jaké jsem znala ještě z vesnice, se přehouplo k novému dizajnu. Rendlíky, pánve a hrnce byly velice tenké a přibýly roztodivné pečící formy. Místní továrna nedávno zavedla racionalizaci, ze stejného množství materiálu teď produkovala dvojnásobek výrobků. Patrné to bylo nejenom na nádobí. Nejrůznější drátěné měchačky a nablýskané příbory, co po prvním mytí zešednou, se ježily v tlustých svazcích. Nacházelo se tady všechno, co na Obchodní ulici patří, a překypovalo levným druhem blahobytu. Kdybych nevěděla, že tohle všechno se po pár použitích rozpadne, nikdy bych nezjistila, k čemu je komu tolik harampádí. Říkalo se tomu oběh zboží a prodejci nevypadali nijak zuboženě. Těch s pupkem si nemusím vůbec všímat. Ostatně, nehledám nikoho se stálým zaměstnáním. Menší a starší mě taky nezajímají.

Bohémský chlápek ve žluté vestě na červené košili, s umatlanou šálou vlající na krku, křížuje bulvár. To je místní umělec, namaloval většinu portrétů ve městě. Nebo je alespoň podepsal. Autorem mohl stejně dobře být věčně opilý hubeňour, který mu je pořád v patách. Očividně hledají něco konkrétního v některém z orientálních krámků. Poslední dobou jejich počet výrazně vzrostl. Široké obličej se šikmýma očima se usmívaly od tolika tyrkyšů, že kdyby měl být všechn pravý, v Himalájích by nesměl být jiný kámen. Myslela jsem si ale, že za náladu, co sem přinesli, to stálo. Dřív každý chodil v montérkově modré, popelavě šedé a o hnědé se radši nevyjádřím. Tihle milí lidé nemohou za to, že všechny jejich oblíbené barvy byly použity na divoké domácí modely. Tibetské oděvy a doplňky mi připadaly podstatně vkusnější. Také patřily k luxusu a ceny měly značně přemrštěné. Snobi je vyhledá-

vali, posledním módním hitem byla oranžová čapka se žlutými trásněmi, nosili ji muži i ženy. Někteří si na to troufli dokonce v tomhle vedru. Jako tamta panička, jejíž spratek ječí u hromady růžových a zelených cukrovinek a v ruce vztekle drtí preclík.

Rozvrzaná kola jezdící v obvyklém propletenci středem cesty rozrážela oprýskaná dodávka. Řidič řval vykloněný z okénka. Hlas měl silný a vycvičený, klakson se mu musel opotřebovat už dost dávno. Uhýbalo mu i auto bez bočních skel se zmatněným a vyrudlým lakem, rachotem výfuku konkurovalo všem okolním zvukům. Málem porazilo dřevěný plůtek před kavárnou. Dva chlapi uskočili tak poděšeně, že jsem o ně ihned ztratila zájem, i když mě jejich vzezření prvně upoutalo.

Na nemožných podpatcích jsem dobalancovala k Hejtmanskému náměstí. Nohy mě už bolely a přímo jsem cítila špínu, co se mi dostala do sandálů. Nemohu se divit, když vidím metaře naproti. Lelkuje stejně jako já, jenomže doopravdy! Opřela jsem se o pult s keramikou. Dvě ženy obdivovaly zelenožluté misky, talířky s malovanými jablíčky a břichaté šálky. Hrnčíř se zamračil na moje krátké šaty a rudou rtěnku, ale neměl čas protestovat proti mé přítomnosti. Důstojná dáma s mastným drdolem a hnědými zbytky zubů se ho začala vyptávat na ceny.

Náměstí kypělo podobným unylým životem jako Obchodní ulice. Tráva a býlí vyrůstající ze škvír mezi betonovými deskami tvořily jeho podstatnou část. Kdyby se to spočítalo, jistě by jí bylo víc než dlažby a tvořila by devadesát procent veřejné zeleně. Za vlhčích červnů se impozantně skvěla a obtěžovala svými rozměry, ale na podzim mnohým chyběla. Co nevidět zežloutne a uschne, prodavači pečených kaštanů a brambor ji vytrhají na podpal briket do svých pícek z plechových sudů.

Na lavičkách pod javory a na okrajích kamenných květináčů s jalovci, zbytky petunií a záplavou plevelu posedávala skupinka šmelinářů a povalečů. Ti ožralí nebo zfetovaní si hleděli svých fyziologických procesů a růžových myšek. Zbylí šmejdili pohledy po kolemjdoucích, aby odhalili potenciální klienty a vrhli se na ně, než zmizí. Sama jsem často slyšela nejroztodivnější nabídky. Na drogy, úzkoprofilové zboží a lesby byly normální. Jednou mě ale překvapila jedna zcela zvláštní, totiž zda nechci pracovat jako zpěvačka. Kdoví jestli moje potácení na jehlách zrovna nebylo v rytmu posledního šlágru popmjúzik a ten pasák ve skutečnosti nejlepší impresáριο ve městě.

Cyklisti se motali kdekoliv, nejen na vyhrazených trasách. Dopravní strážník je apaticky pozoroval opřený lokty o zábradlí svého vyvýšeného stanoviště. Nebylo jich tolik, aby mu stáli za přerušování odpolední siesty. Po zuby ozbrojená policie obcházela hejtmanský palác na horním konci náměstí. Vchod měl otevřený, oznamoval tím, že kdokoliv se může kdykoliv obrátit na vládu se záležitostmi právního charakteru. Velkolepé prázdné gesto. Raději by tam měli umístit petlici s pokladničkou.

Z postranní brány vyjelo auto. Velice zachovalé, přímo reprezentativní, s neporušenými okénky. Modrobílá vlajčka na levé straně kapoty oznamovala, že se veze tajemník, hejtmanova pravá ruka, jeho zástupce a nástupce. Vzadu za sklem jsem uviděla orientální obličej. Tak daleko od Zlatého Kruhu Tibeťan ve vysoké funkci? V Zakarpatsku by to bylo pochopitelnější, hranice se pohybují před Východoevropskou nížinou, někde u Dněpru. Poslední velké město Tibetu je Kyjev. Ale tady... Vzpomněla jsem si, že hejtmánův první tajemník nedávno zemřel a na jeho místo nastoupil druhý. Jenže ten se přece jmenuje Jan Hruška. Že by byl pes zakopaný tam? O nějakém Honzovi

guvernér nemá proč uvažovat jako o cizinci. No, musí být asi obzvlášť schopný.

Přemístila jsem se ke kdysi bílé funkcionalistické budově. Z její původní prosté elegance toho ovšem moc nezbylo. Zmodernizovali ji mřížemi na zpola zazděných oknech podél celého přízemí. Nad zpevněnými dveřmi pobitými bedněním hlásal zbytek vypouklých písmen vytesaných z kamene: SKÁ BAN. Kovové by už dávno odmontovali a roztavili. Kdo by se namáhal s těžbou rudy a výrobou, když tady byly spousty recyklovatelného materiálu? Celé průčelí bylo vyzdobeno jako pouťová atrakce. Na každém z vybledlých lampiónů, na žlutých a zelených vlaječkách, podpořen girlandami a vějíři barvotiskových peněz, se skvěl nápis „Přijďte vyhrát!“ Opačkoval se nejenom ve všech jazycích Východního pohraničí, ale také tibetsky. Kdysi tady bývala banka, teď se uvnitř nacházel největší ráj hazardních her ve městě. Inu, finance jako finance.

Přiblížila se ke mně zmalovaná zrzka, opravdová kost, pánev jí ostře čněla a kolena měla širší než stehna odvážně odhalená minisukní.

„Už tady zas začláníš? Co kdybys vypadla?“ oslovila mě, ale jejímu tónu chyběla správná průraznost. V minulosti jsem ji párkrát musela stisknout jisté akupresurní body, aby neudělala skandál na celé náměstí a zbytečně na mě neupoutala pozornost. Sakra, to je ale práce! Když jsem šla do kláštera, nečekala jsem, že se v rámci svého povolání budu převlékat za štetku. Ještě že to není tak často, víc chodím za naivní venkovskou husičku, která svým vzezřením láká pasáky. No, za tři roky práce v terénu jsem si už vlastně zvykla. Když se specializuju na skryté škůdce, nemůžu pobíhat v hábitu anděla pomsty. Kolébavým krokem jsem se pustila náměstím.

Kdybych alespoň věděla, koho vyhlížím. Odpadlík od Řádu, věk třicet sedm, tmavé vlasy, vlevo u rtu jizva, to je fakt popis! Popravdě jde o prvního odpadlíka, o kterém jsem kdy slyšela, což mi jeho osobnost nijak nepřibližuje. Měl by koukat vzpurně a zavile? Nevím, čeho se týká jeho provinění. Když jsem se ptala představené, odpověděla vyhýbavě, asi ani ona nemá informace. Jen od kohosi přišlo echo, že je ve městě. Kde jinde bychom tedy měly hledat, než na hlavní třídě? Stejně mi není jasné, proč si ho mniši nenajdou sami. Prolétla jsem pohledem okolí. Nikdo tady nevypadá jako rytíř Řádu. Ti bohorovní čopři s meči se přece nikde neschovalí. Jak to, že nasadili nás ze sekce skrytých škůdců?

Do kaváren jsem vstupovat nemusela. Stačilo projít před zotvíranými dveřmi a okny, výjimečně širokými, aby se přes den uvnitř nemuselo svítit. Před většinu vynesli stolky a já si našla místo, odkud jsem měla přehled o hostech. Kousek ode mě seděla prošedivělá paní ve staromódním vyrudlém kostýmku. Musela jsem si jí všimnout, jakkoli jsem ženám dnes nevěnovala pozornost. Jednou rukou svírala v klíně kabelku a druhou si pokoušela stítnit obličej, zmáčený slzami. Silná nepůvabná ramena se jí občas zachvěla, ale jinak se žena nepohnula, ani aby si utřela tváře. Jako kdyby měla strach, že jakýmkoli gestem na sebe připoutá pozornost. Číšnice přišla s naloženým tácem. V rozpacích položila na stůl šálek kávy a cukřenku, ale pak jí to nedalo a zeptala se:

„Paní, co se vám stalo?“

„To nic. To bude v pořádku,“ zamumlala žena a ještě víc se rozplakala. Podívala se směrem k hejtmanství a v očích jí kromě smutku blýskla zlost. „Ale ne, kdepak, co bych si namlouvala!“

Číšnice si jejího pohledu všimla.

„Byla jste na úřadu? Taky se mi pokaždé chce brečet, když tam jdu.“

Jiní hosté v kavárně nebyli, tak se dívka posadila naproti ženě a podala jí několik papírových ubrousků. Ta si jeden vzala, utřela si slzy a vysmrkala se. Dělal to úsporným způsobem, chovala se k tomuhle úzkoprofilovému zboží jako k vlastnímu ve svém obýváku.

„Chtěla jsem mít dům.“

Dívka na ni zpytavě hleděla a já tajně také, i když jsem stála otočená k výloze parfumerie.

„Manžel mi ho slíbil hned po svatbě. Před osmadvaceti lety. Teď jsem stará, manžel zemřel a já už ten dům mít nikdy nebudu.“

„To mi je moc líto, paní, že jste ztratila manžela,“ řekla číšnice soucitně.

„Před pěti lety, děvenko. Samozřejmě že na něj stále myslím, ale teď pláču kvůli tomu domu. Šetřili jsme na něj celé manželství, oba jsme dřeli ve válcovně plechů. Petr mi říkal, jdi pracovat do kanceláře, chodilas přece do gymnázia. Ale v provozu jsem víc vydělala. Odkládala jsem všechno, co jsem mohla, škulčila, kde se dalo. Takhle v kavárně jsem seděla naposled za svobodna. A k čemu to všechno bylo?“ Máchla rukou k hejtmanství. „Jim je to jedno, oni si žijou jak prasata v žitě. Jsou pořád bohatší, a když jsou chudí chudší, tak z toho mají jenom radost. Tak víc vyniknou jejich prachy a baráky. Ale co vás tady obtěžuju cizíma starostma, každý má svého dost, vy jistě taky.“

„Jenom povídejte, paní, zajímá mě to. Vadí mi, když se někdo trápí, ale ještě víc, když je někdo bezcitný.“

„Bezcitní jsou tamti za tou svou otevřenou branou! Kdybych je mohla podplatit, o ten dům bych nepřišla. Ale podplatili je ti přivandrovalci! Roztahujou se tady pořád víc. Jak já nenávidím ty jejich čepice!“ Vzala si další ubrousek

a přiložila si ho k očím. „Ani děti jsem neměla, jenom aby-
chom našetřili. Přitom moje sestra má dva krásný syny!“

„Chápu vás, taky nemám dítě, chtěla jsem si dřív otevřít
kavárnu.“

„Jenomže vy jste ještě mladá, a když si vyděláte, klidně
si můžete pořídit děti i několik. Já ale promrhala život
zbytečně. Chtěla jsem se odstěhovat do lepší čtvrti, do
domku, kde bych žila trochu důstojně. Petr dělal přesčas-
y a bral si směny navíc, až z toho onemocněl. V padesáti
zemřel.“

„Poctivý člověk umře dřív, protože se udře, než kdejaký
kriminálník, co si nakrade,“ podotkla kavárnice a podíva-
la se směrem k velikému hotelu naproti. Pravidelně se
v něm scházeli bossově místního podsvětí. Livrejovaný
portýr se zrovna klaněl staršímu páru, oba byli tělnatí a vy-
šňoření.

Žena se napila kávy. Měla hrubé prsty s drsnými nehty,
kůži plnou jizev a skvrn.

„Když můj Petr zemřel, měli jsme našetřeno půldruhého
milionu. Tenkrát to byly tři čtvrtiny, teď už jenom dvě
třetiny. Všechno je pořád dražší a dražší, nájem, chleba,
maso, peníze mají pořád nižší a nižší hodnotu... Nezbýva-
lo mi už abych moc šetřila dál. Ale po troše jsem odkláda-
la. A přednedávnm se mi podařilo najít malý domek v řa-
dové zástavbě. Jmenuje se to tam V Olšinách. Klidná a
slušná ulice, elektřina celý den, vodovod, třikrát týdně tep-
lá voda. Kuchyň, dva pokojíky a koupelna, krásná předza-
hrádka, měla bych se tam jako princezna. Jen jsem litova-
la, že už se mnou nebude Petr. Ale teď jsem ráda, že se
nedožil tohohle hrozného zklamání.“

Kavárnice mlčela a nakláněla se nad stůl. Kolem přešlo
několik lidí, ale sedli si před jiný lokál. Kouřili a přitáhli je
žluté popelníky.